

* * *

Salvador Perarnau recull, sota el títol de «La Rel», una tria dels seus millors poemes, encapçalats per un pròleg brillant i combatiu d'A. Esclausans. Després d'aquest llibre, quan es parli de l'herència de Maragall, de la seva influència sobre la poesia catalana, el nom de Salvador Perarnau haurà de posar-se en primer rengle. Avui Perarnau és el més margallià dels nostres poetes. De vegades sembla també observar-s'hi com una vaga influència de Josep Maria de Sagarra. Però llevat del poema titulat «L'hereu de les muntanyes», on la influència dels «hereus», de Sagarra, és ben directa, aquesta influència és més aparent que real. És coincidir en el que també hi ha en la poesia de Sagarra de Joan Maragall.

Altrament, la posició de Sagarra i de Perarnau és ben distinta. Perarnau és un poeta adolorit, però no és un poeta trist. No hi ha, sobretot, res d'aquesta tristesa àcida, metzinosa, que segreguen els poemes i les cançons de Sagarra. En la seva poesia, Perarnau s'acosta molt més a la visió que Maragall tenia del món, que a la que en té l'autor de les «Cançons de taverna». Parla, com el primer, en il·luminat; exulta, però mai blasfema. Cert que no és, com Maragall, un creient. Però és—salvant les distàncies—el que s'ha dit que hauria estat Maragall si no hagués cregut; millor dit, si hagués conegut, com Salvador Perarnau, l'adversitat i el dolor.

Com Maragall, Perarnau s'exalta davant de la meravella del món, té el seu mateix amor per la paraula viva, la seva fe en el vers inspirat. D'ací la desigualtat que, com en la de Maragall, hi ha en la poesia de Perarnau. Un vers únic, realment meravellós, rima amb un vers coix o prosaic. L'instint ha dictat el primer, però la reflexió, el sentit crític absent en la poesia de Perarnau, no li ha fet esmenar el segon. Un oblit potser volgut de les regles més elementals de la mètrica; un domini no sempre segur de l'idioma, fan aquestes caigudes més greus. L'emoció que hi ha en els versos, la sang generosa que hi batega, però, els salva gairebé sempre. La poesia de Salvador Perarnau és una poesia pastada amb els seus propis dolors, amb la seva generosa set d'infinit, amb els seus impulsos de rebel·lió. Si mai no hi trobem el poeta savi, que fa de cada un dels seus poemes un joiell, no hi trobem tampoc cap moment d'histrionisme. Si el seu vers no sempre ens afalaga l'orella amb música suau, ens va gairebé sempre directament al cor.

* * *

L'activitat més important de les editorials literàries segueix éssent les traduccions. El públic deu respondre-hi perquè, com qui diu, cada dia surt un nou editor que s'hi dedica. Cal remarcar que gairebé totes tenen un aire